

EMBRACE

af Christopher Kammersgaard

Jeg vågner til din hud. I mit første minde står vi i en lyskegle, omringet af mørke.

Jeg husker intet før.

Før jeg falder ind i dig, mit legeme smalt og spinkelt nok til at forsvinde i din favn. Jeg holder om dig og du holder af mig. Du holder om mig og jeg holder i dig.

Jeg har intet været, før jeg blev her. Sneen vælter ned udenfor, men jeg står inde i varmen. Jeg tror at jeg er noget for dig. Jeg tror at du kan blive noget for mig.

Der er mere af dig. Et hoved højere står du. Min pande lander blidt på dit kraveben og et sæt jager gennem dig. Vi er for tætte nu til at lade som om. Du er solen og jeg er månen.

Og et kraftværk driver gennem dit bryst og ryster mit. Når du mærker at jeg er kold, min hud som porcelæn, og du ved at jeg ikke er som dig, hvad siger du så? Hvorfor siger du ikke noget?

I dine øjne ser jeg hele verdenen. I mine øjne ser du noget jeg ikke kan genkende. Men du ser *noget*. Du er *nødt* til at have set noget, for du siger: "Jeg elsker dig."

Og jeg siger ikke noget, og jeg elsker dig på måder som du aldrig vil kunne forstå.

Og vi kysser hinanden. Og du rynker på næsen imens. For dig må det være som at kysse en frossen tagrende. For mig er det som at kysse Gud.

For du puster liv i mig, og jeg bliver til. Jeg drømmer. Jeg drømmer om solskin og lun regn på påskeliljer. Om bidende blæst og den danske sommer. Jeg drømmer om is i Tversted og tør cheeseburger på Nytorv. Jeg drømmer om dig og alt det andet. Du har så mange måder at leve på.

Og mit kys. Det glider af læberne, runder over kæben og løber ned af din hals. Og dit hjerte beder om mere.

Og mine læber.

Og din hånd.

Og min hofte.
Og din vilje.
Og du knuser mig i din favn. Din puls banker mod mine læber og din hals skriger på mit kys.

Og dit hjerte beder om mere.
Så jeg deler læberne og mine tænder tager fat, og jeg tømmer dig som en konserverdåse.
Varmt blod løber ned i min hals og i et sekund er det bare lunkent vand, og jeg er et hylster. Det trækker ned af væggene og forsvinder i dybet. Det er som om at jeg dør, for første gang i mit liv. Men så...

Atlas ryster på skuldrene, og hele verdenen skælver. Det første slag.
Og der er liv bag mit bryst. Det andet. Og det første åndedræt.
Og jeg bliver næsten kvalt i blodet. Pludselig er der så mange måder at dø på. Det tredje.
Og jeg holder i dig, mens du glider af mig. Mit hjerte slår hårdere end dit. Det fjerde.
Og så slår det slet ikke mere. Dit hjerte. Det slår ikke længere bag dit bryst. Det slår bag mit. Du forstår det ikke. Det gør ondt, men du kan ikke mærke det. Du er for høj, dit blod er for lavt. Du har aldrig prøvet noget lignende, men jeg tror at jeg har.

Jeg husker intet før.
Før du falder ind i mig, dit legeme som verdenen; for tungt for mig at bære. Jeg holder om dig, men du holder ikke i mig.

Mine tænder glider ud af dit genfærd. Dine grønne øjne er grå og det er som om jeg ser mig selv i et beskidt spejl.

Din skygge falder sammen på parketgulvet. Din hud blå og dit smukke ansigt krøllet sammen som en brugt serviet. Jeg er altid nødt til at minde mig selv om at kærligheden er smuk, for den er så grim.

Jeg ser på dig, med *dine* øjne, men du kan ikke genkende dig selv. Du ligger ikke på gulvet. Du løber i mig. Og når min mave knurrer, så er det *din* sult jeg føler. Tungen længes efter fedt og salt, efter lune pomfritter, efter noget som *du* engang har spist. Det er så længe siden at jeg har husket noget, men det føles som om det kun var i går.

Der er så mange måder at dø på, men så mange flere måder at leve på.
Og vi skal aldrig være adskilt, og jeg skal aldrig være alene igen. Vi skal gå jorden tynd sammen, for evigt. Slut med lange dage i korte århundreder. Og mens jeg tænker tanken, er det som om jeg har tænkt den før.

Du skal leve evigt i mig, men du ligger død på stuegulvet.